

LILY WONDERLAND

SPLN

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-560-0272-8

LILY WONDERLAND

SPLN

Technická spolupráca: Špacír Stanislav, Labai Emil

Jazyková korekcia: Mária Ballová

Fotografia obalu: LaFemme Jackson

(website: www.lafemmejackson.com)

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá éra autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0272-8

OBSAH

PREDSLOV	3
Prvá kapitola.....	5
Druhá kapitola.....	46
Tretia kapitola.....	99
Štvrtá kapitola.....	135
Piata kapitola.....	175
Šiesta kapitola.....	183
Siedma kapitola.....	186
Ôsma kapitola.....	216
Deviata kapitola.....	250
Desiata kapitola.....	253
Jedenásta kapitola.....	285
Dvanásta kapitola.....	321
Trinásta kapitola.....	366
Štrnásta kapitola.....	396
Pätnásta kapitola.....	405
Šestnásta kapitola.....	424
Sedemnásta kapitola.....	444
Osemnásta kapitola.....	458
Devätnásta kapitola.....	492
Dvadsaata kapitola.....	503
Dvadsaata prvá kapitola.....	516
Dvadsaata druhá kapitola.....	554
Dvadsaata tretia kapitola.....	572
Dvadsaata štvrtá kapitola.....	581
Dvadsaata piata kapitola.....	598
Dvadsaata šiesta kapitola.....	608

PREDSLOV

Keď sa mesiac zmení na plný, pre mnohých ľudí, ktorí sú v bezpečí svojej spálne, to znamená nepokojný spánok. Mesiac medzi zemou a slnkom však v krajine vyvoláva mnohé divy ako príliv i odliv mora. Tam v diaľke, kde ľudský rozum nemá prístup, v krajine divočiny, vo svete iných bytostí, spln mesiaca môže znamenať predvídanie i samotnú smrť či zrod nového života. Či mesiac v splne pre jednotlivcov znamená magickosť alebo strašidelnosť, mnohokrát závisí od vonkajších javov, ktoré nemôžu byť ovplyvniteľné.

Mesačným fázam sa odjakživa pripisovali určité tajomné javy, ktoré ľudský rozum nemohol pochopiť. Pri splne sa menili vlkolaci na svoju podobu, upíry sali krv, aby ulahodili svojej túžbe po nasýtení, až kým im v rukách nezostalo bezmocné telo obetného baránka, ľudia sa

menili na bláznov, námesačníci mali svoje obchôdzky a omnoho viac... Deje, ktoré nemôžeme poznať. Deje, o ktorých sme čítali, či počuli z rozprávání našich predkov, ale považovali sme ich za výmysly. Kto však povedal, že čo je myslí nepochopiteľné, nemôže byť skutočnosť? Možno práve vy ste súčasťou nepoznaného deja, ktorého spomienky sú vám odobraté pri prebúdzaní. Možno práve vy ste hlavnou postavou tohto príbehu...

Prvá kapitola

Zima za oknom. Tam vonku v ríši živých bytostí, kde sa čas nikdy nezastaví, i keď niekedy sama mohla počuť zúfale prosby ľudí o jeho stopnutie. Sekunda pre nich neznamerala nič, iba keby sa bola zastavila. Zatiaľ pre ňu sekunda bola večnosťou. Tvár preťala bolesť pri myšlienke a oči sa jej zaplnili slzami. Plakala? Pretrela si rukou oči, jazykom olízala mokrú ruku, ale necítila slanú chuť. A predsa! Boli to skutočné slzy, veľké ako diamanty. Pocítila, ako sa jej kotúľajú po studenej tvári.

Nemusela sa pozrieť do zrkadla, aby uvidela obraz samej seba. Jej tvár bola bledá, ako keby umrela. Smrť... Bola by vykúpením, a predsa si pre ňu neprišla. Darovala jej život, akýsi iný druh bytia, o ktorý neprosila. V ríši, kde sa nachádzala, čas sa zastavil, bol nemenný. Ale čo bolo cenné pre ňu, pre iných nemalo žiadnu cenu.

Červenými očami sa pozrela dookola. Tma, cez ktorú videla. Jej zorničky boli rozšírené, akoby pátrala po divej zveri, akoby ju naozaj nozdrami cítila a zachytávala smer odkiaľ prichádza, aby potom mohla na ňu skočiť, nasýtiť sa. Nerobila však nič, iba nepohnuto stála na mieste a pozerala sa na niečo vzdialené, očiam neviditeľné. Obrazce prichádzali a odchádzali, akoby iba sledovala film, akoby to nebol jej život, ktorý jej patril kedysi. Niekdajší pocit viny najprv zahalil strach a potom tuposť všetkých citov, ktoré mohla cítiť, ktorých súčasťou jej bolo dovolené byť, prežívať, rozdávať. Srdce sa zastavilo, ale predsa cítila jeho tlkot. Túžba po živote bola dravá a zabíjala ju. Spomienky síce pomaly bledli, ale pocity zostávali navždy ukryté v jej hĺbke a nemohli byť ničím a nikým ukradnuté. Zistila, že je vonku za oknom. Vysoké útle stromy. Mnoho stromov vedľa seba, ktoré akoby ukazovali cestu k východu zo života, v ktorom sa ocitla, a predsa vedela, že spása neexistuje.

Začula šum prichádzajúci z výšky, ako sa vietor ľahučko dotkol lístia stromov, sadol na ne, pohladil a potom odlietajúc kamsi inde ich zanechal iným živočíšnym silám. Mesiac bol veľký a guľatý a ona si veľmi dobre pamätala, čo znamená spln. Vždy ju lákal svojou tajuplnosťou, ale od určitého času bol pre ňu krvavočervenej farby. Znamenal boj, smrť. Stále ju lákal do svojich osídien, akoby ju volal k sebe tam von, aby sa ho dotkla, pohladila, aby znova mohla žiť v tej novej forme a ona neustále bojovala s jeho dravosťou, s túžbou takou smädnou, že sa jej nedokázala nikdy nasýtiť.

Urobila krok vpred a vetvičky rozsypané po zemi, akoby po skaze, ktorej bola ešte prednedávnom svedkom, jej zapraskali pod bosými nohami. Trieska sa jej zadrela do päty. Pocítila bodavú bolesť, bola však iného rozmeru, než na aký boli ľudia zvyknutí. Jej prah bolesti bol takmer na nule. Zohla sa a v tej tme ľahko našla vinníka. Vytiahla ho jedným trhnutím a odhodila nabok.

Keď urobila ďalší krok, jej duševná bolesť sa zrazu zhmotnila do hlasného výkriku. Ticho spiacie vtáctvo v korunách stromov zatrepotalo krídlami v úľaku a odletelo do bezpečnej vzdialenosti. Sklonila hlavu k rukám, ktoré sa v bolesti snažili odhrabať lístie i konáre, aby sa dostali k pôde, k matke zemi, aby sa tak mohla s ňou spojiť v jeden celok. To bolo, po čom tak dávno túžila. Dala by všetko za to, aby sa čas znova začal krútiť, aby telesná bolesť bola neznesiteľná, aby mohla ochutnať slanosť vlastných slz, len aby konečne cítila čosi. Ale od času, keď prvýkrát nastal spln, nemala možnosť vrátiť sa.

Pamätala si na ten deň veľmi dobre. Vždy sa vracala k nemu. Bola to jediná chvíľa, ktorá zostala, keď naposledy cítila. Tak skutočne precit'ovala odohrávajúce sa deje, strach, zúfalstvo, bolesť. Vedela, že každý z nich, zo spoločenstva, kde sa neskôr ocitla, si rovnako pamätá na ten deň, pre každého iný, ale pre všetkých najvýznamnejší. Začula akýsi šuchot. Prichádzal z diaľky, ale ozrutnou rýchlosťou. Vedela, že ak by rátala čas, neprešla by minúta a stál by za ňou. Spoznala ho.

Nikdy nemohla zabudnúť na jeho silu. V mysli sa jej vybavil znova obraz toho dňa. Dňa, keď jej život zanikol. Dňa, keď ju zabil on. Ten, ktorý teraz stál za ňou a ticho sa na ňu pozeral. Pomaly otočila hlavou a v momente bola na nohách otočená smerom k nemu. Jeho pohľad páľil. Ruky sa jej triasli, ale ani prinajmenšom to nenechala na sebe poznať.

„Čo tu chceš?“ - priam vyštekla.

„Volala si ma.“

V pomykove sa na neho pozrela. Nevyslovila jeho meno.

Čítal jej myšlienky.

„Tvoje myšlienky ma sem zavolali.“

Odvrátila od neho oči.

„Nemôžeš zničiť pohľad na mňa?“

Cítila sa byť slabá. Taká veľmi slabá...

„Oberáš ma o energiu.“

„To nie je pravda! Ja som ťa stvoril. Ja som ti dal tú nevyčerpatelnú energiu.“

Nevedela, čo povedať. Túžila, aby sa vytratil, aby odišiel, aby mu nemusela viac čeliť.

„Hľadala si ma.“ - vyslovil nežnejšie.
Ako to mohol vedieť? Nikdy o tom nikomu nehovorila.
Nikdy ho pred nikým nespomenula, akoby nebol existoval,
akoby sa neboli nikdy poznali. Bola ticho. Nemohla klamať.
Adam by ju prekukol, ak by sa pokúšala zamietat'
skutočnosť. Zabudnuté slzy sa jej znova skotúlali po tvári.
Nebola táto chvíľa práve tou,
po ktorej tak túžila? Pozrieť sa mu do očí a zobrat' si
zadosťučinenie za to, čo jej spôsobil? Prečo tie slzy a odkiaľ
sa vzali, keď ich doteraz nepoznala?
Ani si neuvedomila, že stojí pred ňou a podáva jej bielu
vreckovku. Biela farba. Znak zmierenia, vzdania sa.
Nepohla sa.
„Zober si ju! Prosím!“ - dodal.
Vysmrkala sa, ešte sa však stále neodvážila pozrieť
na neho.
„Conny...“
„Nie!“
„Čo nie?“

„Nehovor ku mne týmto hlasom nikdy viac!“

Nerozumel jej. Nezmenil svoj hlas.

„Žiaľ, neviem inak prehovoriť, keďže mám takýto hlas.“

„Vieš, veľmi dobre, na čo myslím.“

„Neviem!“

„Ten tvoj ľútostivý prosebný hlas.“

Adam pozdvihol obrvy a v tej sekunde sa na neho Conny pozrela s takou nenávisťou a zároveň neuhasenou túžbou, vášňou, až ho zatriaslo. Prečo je v nej toľko nenávisť?

Akoby to nebola ona.

„Čo sa s tebou stalo?“

„Čo sa so mnou stalo?“ - znova vyštekla.

„Zabil si ma! Počuješ? Zabil si ma!“

Išla proti nemu vedomá si svojej sily a schopná ju použiť proti nemu. Keď sa však zahnila, stratil sa. Otočila sa. Stál za ňou a sarkasticky sa usmieval.

„Nezabudni! To ja som ťa stvoril a nie naopak!“

Vedela, čo tie slová znamenajú.

Bol silnejší, mocnejší, vytrvavejší. Jeho telesné pocity bolesti úplne zanikli. Ak ona mala prah bolesti na nule, kde mohol byť ten jeho? Bol to dopredu prehraný boj. Vždy bol. Nemohla zvíťaziť, i keď sa pokúšala zo všetkých síl a rôznymi cestami. Adam bol výnimočný vo svojom druhu. Ona bola iba malou rybkou v tom oceáne plného žralokov, ktorým vládol práve on. Zostala nepohnuto stáť, ale z očí jej sršali iskry hnevu. „Upokoj sa!“ - vyslal do jej mysle vetu. Conny si ešte stále nemohla zvyknúť na tento druh rozhovoru. Chýbali jej slová. Chýbali jej skutočné teplé dotyky. Chýbalo jej toho tak veľa. Život. „Nehovor mi, aby som sa upokojila! Som taká pokojná, aká len môžem byť.“ „Vidím!“ - zasmial sa. Jeho smiech sa niesol tichým lesom, až sa roztrieštil na neďalekej skale. Vnímala všetky tieto pocity, oči jej smerovali za hlasom, ktorý milovala, ale naháňal jej strach. Milovala? Nenávidela ho.

Nenávidela, čo s ňou ten hlas dokázal ešte stále urobiť, aké pocity v nej dokázal vyvolať. Podlamovali sa jej kolená, ale nedala to na sebe znáť. Nemohla si dovoliť, aby Adam zistil jej najslabší bod, kde by mohol zasiahnuť, ak by sa vtedajší boj znova zopakoval.

„Bolo to už dávno.“ - preriekol.

„Prestaň mi čítať myšlienky!“

„Nečítam ich! Vysielaš mi ich.“

„Nevysielam k tebe absolútne žiadne myšlienky, iba pocity...“ - hľadala správne slová.

„Pocity neutíchajúcej nenávisti za to, čo si vykonal.“

„Neurobil som nič, čo by iný nebol spravil.“

„Tak je! Čo by iný tvojho druhu nebol urobil. Ale ja som iná.“

„Naozaj, Conny? Naozaj si iná?“

Neprestala sa mu uprene dívať do očí, ale nedala mu odpoveď. Stala sa jednou z nich, z neho. Jednou, ktorú stvoril. Tak veľmi sa tomu bránila v duši, a predsa... Jej srdce po tej zmene prahlo. V ten večer...

Pokrútila hlavou. Nechcela spomínať. Keď nemala nič cítiť, túžila, aby sa nemohla nikdy vrátiť k tomu večeru, aby ho prestala precit'ovať. Aby naozaj nič necítila.

Koľkých jej podobných mohol stvoriť?

Zvrtla sa a mihnutím oka sa mu stratila z obzoru. Počul už iba jej tichý hlas, ktorý strašidelne šepkal:

„Pomstím sa ti, Adam! Aj keby to malo byť posledné čo urobím, pomstím sa ti!“

Každý máme niekedy pocit, akoby sme boli zakliesnení v našich životoch, akoby sme nepatrili tam, kde nás úsvit noci ťahá a ponúka miesto pre spomienky, ktoré nikdy nevyblednú. Svetlé slnečné lúče v teplý deň, kde môžeme vidieť lásku, ktorá sa stáva nesmrteľnou verziou spriaznenej duše, ktorú zázrak priniesol v jednu noc a ukázal svetlo v tmavej izbe zoskupujúc poznanie a potom v tichosti odchádzajúc. Kde plachá otázka: „Uvidím ťa znova? Je niekto, kto zmení noc na teplý deň?“ - a tichá modlitba - „Potom znova, iba raz, poslednýkrát, tie ruky by ma mohli nežne zovrieť, počuť tlkot srdca, pocítiť sladkosť pravdivých slov. Iba raz priniesť pôvab späť!“

Prevládajú nad všetkým, čo človek potrebuje. Život nám ponúka zvláštne šance. Šancu na pokračovanie alebo návrat, šancu pre budúcnosť, moment, ktorý sa zdá byť strateným. Na niektoré veci nemáme správne pomenovanie. Akoby vo svete naozaj existovalo čaro, akoby rozprávky sa neplnili iba pre deti, ale i pre dospelých. Človek nepochybuje, či hviezdy a planéty sú reálne, aj keď sa ich nikdy nedotkol, ale keď sa niečo čudné udeje, dni, keď si myslí, že nastal koniec, peklo z ktorého nie je úniku, prichádzajú pochybnosti, či je to skutočné. A iba po dlhom čase, ktorý sa mení na týždne a mesiace, nachádza pochopenie a odpovede na otázky. Lebo všetko vo svete sa deje pre nejakú príčinu a nakoniec, všetko má svoje vysvetlenie ležiace v srdci.

Svitalo. Conny pomaly otvárala oči, akoby prebúdžajúc sa zo zlého sna. Telo ju bolelo, akoby odbehla maratón.

Spomenula si na neho. Odkiaľ sa vzal v jej sne? A bol vlastne tam alebo to bola realita? Prečo to muselo byť také neznesiteľné? Tá bolesť...

Akoby niesla na pleciach bolesť viacerých generácií a nemohla sa jej zbaviť, lebo panovala v jej srdci iba ako vymazaná spomienka na minulosť. Odhodila ľahkú perinu. Bol stred augusta a bolo veľmi teplo. Zamierila do kúpeľne. Keď sa pozrela na svoj obraz v zrkadle, zhrozila sa. Na nepatrnú chvíľku videla zvráskavenú tvár starej ženy. Pretrela si oči v domnienke, že azda sa ešte úplne neprebudila. Bojzhlivo sa znova pozrela do zrkadla, a už videla svoju vlastnú mladú tvár. Mala tridsať rokov, pevnú pleť, ruky sa nikdy nedotkli tvrdej práce. Prečesala si dlhé čierne vlasy siahajúce po pás vo voľných kučerách, a až keď si chcela naniest' ľahký mejkap, zistila, že jej oči sa zmenili. Ako sa pozerala do blízka, zreničky boli príliš rozšírené. Niečo nebolo v poriadku. Niečo v tomto dni nesedelo. Zatvorila za sebou dvere kúpeľne a potichu sa pozrela do chodby. Bolo ticho. Kútikom oka ešte zaznamenala, že je pol desiatej ráno. Pristúpila k oknu a uvidela jeho tvár v odraze svetla. Rýchlo zatiahla tmavé závesy. To nebolo možné.

Prečo ho všade videla? Prečo sa dral do jej bdenia i snenia?
A vtedy to uvidela. Miestnosť sa zmenila. Už to nebola jej izba, ale tmavý les. Sedela na veľkom balvane a cítila sa byť bezmocná, zoskočila však z neho a zdalo sa, akoby iba letela.

„Čo sa stalo?“ - vyslovila nahlas.

Na okolí nebolo živej duše, cítila však, že nie je sama.

„Ukáž sa!“

Ticho. Ani lístok sa nepohol a práve to v nej vyvolalo podozrenie.

„Adam?“

Bol za ňou v sekunde. V ďalšej sekunde ju obrátil a pritiahol k sebe. Conny prestala dýchať. Cítila ho. Cítila jeho silu, nie toho muža zo svojej minulosti. Na chvíľu sa nechala uniesť. Na chvíľu znova zatúžila prežiť už prežitú, aby tam nebol zajtrajšok, aby v ten deň sa čas zastavil. Vtedy... tam... raz. Nechcela už nič predstierať. V tom momente by bola vzala všetky vyslovené vety späť. Všetku tú bolesť, ktorú si spôsobili, len aby sa znova mohla vznášať, letieť. Pre ňu však nebol zajtrajšok. Pre ňu neexistovala ďalšia minúta.

„Pusti ma, Adam!“ - snažila sa vysloviť čo najzmierlivejšie. Dosiahla svoj cieľ. Otočila sa k nemu tvárou, aby mohol vidieť jej nenávisť.

„Čo sa tu stalo?“

Vedela iba, že sa mu túži pomstiť, ale dôvod nepoznala.

Adam mlčal.

„Vráť mi moje spomienky!“

Zasmial sa a znova vystrašil vtáctvo. Conny sa pozrela na tmavú oblohu. Mesiac bol stále v splne. Teda to muselo byť dnes, keď... Nepokračovala vo svojich myšlienkach, pretože jej ich preťal.

„Nie sú žiadne spomienky. Ešte si si to neuvedomila?“

„Nenávidím ťa!“ - skríkla a udierala mu do hrude, ale on zostal nepohnuto stáť, i keď jej údery boli nadprirodzenej sily.

„Nemôžeš mi ublížiť.“

Mal pravdu. Nemohla mu ublížiť. Nie telesne...

„Nehľadaj ma! Nechod' za mnou! Nechaj ma!“ - chcela povedať *žiť*, ale toto nebol život.

„Iba ma nechaj na pokoji!“ - dokončila vetu, zvrtila sa, skočila na strom a po hrubých konároch sa dostala k svojmu cieľu, k domu, v ktorom už istý čas prežívala sama.

Mihnutím oka, bez toho aby sa dotkla kľučky, sa dvere otvorili, a keď vstúpila dnu, hlasno sa zabuchli. Nemala by cítiť ľútosť. Bola silná. Silnejšia ako kedykoľvek predtým. Dal jej život, po ktorom smrteľníci tak veľmi túžia. Dal jej neuveriteľnú silu, ktorú mohla kedykoľvek použiť. Za tie roky sa naučila kontrolovať sa. Jej pleť nestarla. Mala všetko, ale predsa nemala vôbec nič. Čo zanechala, čo musela zanechať, jej neuveriteľne chýbalo a iba za nepatrnú chvíľku byť znova doma, medzi svojimi, by bola ochotná dať všetko. Slzy.

„Dopekla aj s vami!“ - rozhodila rukami.

Jej sila sa dotkla pohára položeného na drese, akoby sa ho nikto nikdy nebol dotkol. Padol a rozbil sa na malé kúsky.

Jej dupnutie bezmocnosti pocítili steny, až sa zachveli.

Musela sa kontrolovať.

Musela sa znova naučiť kontrolovať svoju silu, pocity, pretože ich túžila využiť v inom čase, keď budú dostatočne obrovských rozmerov. Keď ona bude dostatočne silná.

Lahla si na posteľ a pozerala sa na biely plafón s puklinami. Predstavoval jej svet.

Každý hrdina má svoj bolestivý bod. Každý človek pozná bolesť a ukrýva ju v sebe. Žije na ostrove svojich túžob a snaží sa prežiť. Okolo je more. Nevidí jeho koniec. Stretáva monštrá, ktoré nepozná a domorodci sa stávajú jeho priateľmi. Čaká na loď, ktorá by ho zanesla domov, máva spomienkam, privoláva pomoc. Prechádza sa po nepoznanej krajine, ktorá je predsa akosi blízko jeho srdcu, ale nevidí jeho farby, nevdychuje jej opojnú vôňu. Zabíja slabších pre vlastné prežitie. Bojuje a nechápe, prečo je tu. Nepamätá sa, ako sa sem dostal. Prežil a naučil sa veľa, čo v pohodlí domova by nikdy nemohol. Stal sa silnejším, vidí skutočné svoje ja, ale stále túži po známych tvárach, ktoré uchováva v srdci. Nedovoľuje spomienkam zaniknúť.

Tie sú jeho minulosťou, poznajú ho, vedia odkiaľ prišiel,
aká ťažká bola cesta cez ktorú prešiel, kým našiel sám seba.

Obnovujú miesto, ktoré je domovom jeho života.

Vidí loď, ktorú tak dlho očakával... Kýva, aby si ho všimli.

Loď obracia smer, prichádza k nemu, aby ho zobrala
domov. Ale roky prešli a on sa zmenil. Čo bolo niekedy
dôležité, vyzerá byť bezvýznamné.

„Pod! Zoberieme ťa! Kam máš namierené?“ - hlasy
kričiacie z lode.

Pozerá sa na tie bezvýznamné tváre. Niečo ho blokuje
urobiť ten krok. Rozhliadne sa a náhle vidí krásne farby
akoby dúhy celého sveta. Cíti omamnú vôňu. Domorodci sa
zhromaždili okolo a objímajú ho. Pocíti chuť domova.

„Zostávam!“ - zakričí a loď otočí smer.

Kýva spomienkam a otvára sa životu, ktorý mu priniesol
skutočný život.

„Som doma!“ - šťastne zakričí.

Naozaj toto by bolo domovom, po ktorom tak túžila?

Všetko to bolo o pomste. Celý život bol vlastne jednou
veľkou pomstou.

Na začiatku to volala hrou, ale nebola to hra. V hre sa ľudia zahrávajú s pocitmi toho druhého človeka, vytvárajú rôzne situácie, v ktorých sa znenazdajky ocitla a stávala sa ich súčasťou bez toho, aby o tom vedela.

Neskôr, keď sa prvky klamstiev spojili do jedného celku, odmietala tvrdenie, že by sa s ňou dokázal zahrať tak podlo. Videla, že sám je zranený. Už nebojovala ďalej. Zistila, že nebola iba ona využitá, zneužitá. Adamove pocity boli rovnako zranené. Bol využitý sám sebou. Emócie boli skutočné. Stala sa síce silnejšou, odolnejšou, dostala ponaučenie do života, ale bolo jej ľúto Adama, lebo už videla, že všetko to bolo o pomste, ktorá sa zahráva s vlastnými pocitmi človeka, ktorý je za pomstu. Je akoby zákernou chorobou mysle. Kým človek nevie, že je jej súčasťou, zostáva skrytá, neviditeľná. Ukazuje pravú tvár iba na konci zapleteného príbehu, situácií, v ktorých sa dotýčný ocitá a nerozumie im.

Väčšina ľudí prahne po pomste. Akoby ju ľudstvo malo zakódované v sebe ako akýsi nástroj na obranu, keď sa

človek zranil, keď život dal tupý úder, či zanechal krvácajúcu mokvavú ranu. Keď pomsta bola v tebe, v ríši, kde si mohla cítiť, jedovať sa, plakať, keď si mohla demolovať naokolo rôzne predmety, stáva sa súčasťou tvojho života, prenášaš ju aj na to druhé, tvojim očiam nikdy nepoznané miesto. Neopúšťa ťa, neodchádza posledným výdychom, skôr sa zdvojnásobuje, zväčšuje, naberá na intenzite. Pretože v pomste sú pocity.

Adam bol presne taký. Pomsta bola súčasťou jeho života a potom... Potom sa snažil svoje sklamanie, bolesť, ktorú prežil, preniesť na každého naokolo. Pomstiť sa i nevinným. Každému kto mu prišiel do cesty. Hovorí sa, čo dávaš von, to dostávaš späť. Čo chcel? Boj? Smútok? Slzy? Bál sa byť šťastným iba preto, lebo by sa mohol zraniť? Nedovolil si byť šťastným? Či bol taký veľmi sklamaný v živote, že zabudol, čo je skutočné šťastie bez akéhokoľvek boja, zlých pocitov, iba byť šťastným preto, čo mal? Zbúrali mu ľudia, ktorými bol obklopený, sny alebo život priniesol vždy nové prekážky, proti ktorým nemal silu bojovať?

Nemohol sa dotknúť svojich snov, dosiahnuť ich inak, než aby išiel sám proti sebe, proti bytosti, ktorá bola stvorená tým najvyšším, pretože to bol jediný príklad, ktorý videl? Stena, ktorú postavil medzi seba a ostatných, mu nedovolila byť šťastným, a preto jeho strach, bolesť sa miešala do jedného celku a zabraňovala šťastiu, aby prišlo. Kým sám sebe nerozumel, Conny mu rozumela na začiatku veľmi dobre, ale po čase... Stalo sa toho príliš veľa. Už ju nezaujímalo, prečo to robí. Už mu nechcela pomôcť ako kedysi.

Ako ležala na posteli, vyslala nemú vd'aku, že nemôže nič cítiť. Naozaj nič necítila? Pocity iba komplikovali všetko. Neboli iba o nenávisti, ale i o láske, vernosti, dôvere, oddanosti. Teraz však na ničom inom nezáležalo, iba aby mu vrátila všetku tú bolesť, aby žil nielen navždy vo svete temna, kde bol odsúdený žiť a nakoniec tam vohnal i ju, ale túžila dokázať nemožné. Túžila mu prinavrátiť pocity. Vedela, že sa to ešte nikdy nikomu nepodarilo, ale bola hnaná neutíchajúcou túžbou ukázať

mu iný svet, aby konečne videl spôsobenú skazu, ktorú napáchal cez samého seba iným. Chcela veriť, že ona to dokáže.

„Prinavrátim ti všetky pocity sveta, Adam!“ - začala päste.

„Budeš schopný ešte raz v živote cítiť, tvoje oči sa otvoria svetu a na vlastnej koži pocítiš, čo si vykonal. Oľutuješ to! Prisahám, že to oľutuješ!“

S poslednou myšlienkou zatvorila oči, ale nespala. Ani si neuvedomovala, že týmto mu dáva šancu na spásu.

Niekdajšie ja tíško spalo v jej vnútri. Nepremenila sa úplne. Nebola takou akou ostatní, ktorí prešli na druhú stranu a stali sa netvormi. Láska bola ešte stále v nej, ticho spiaca, neukazujúca sa nikomu, ani jej.

Adam ju sledoval z diaľky. Jeho oči nepoznali obmedzenosť. Tento krát v nej však nemohol čítať. Cítil, že myslí na niečo, videl tmavú stráž jej duše, ale nemohol prejsť na druhý koniec, zachytiť jej myšlienku a prisvojiť si ju. Boli takí rovnakí... Už vtedy, keď ju stretol, vedel, že ten deň bude nenávidieť.

Začalo sa to všetko iba letmou túžbou utíšiť svoj hlad, ale keď sa k nej priblížil... Voňala akosi ináč, než ostatné. Než ostatní ľudia. Jej smiech doliehal k jeho ušiam, prechádzal vnútrajškom a naplňoval ho. Jej odmietanie vyvolávalo v ňom čoraz väčšiu túžbu, a jej dôvera... Nikdy podobnú nepoznal. Myslel si, že je ľahkou korisťou, ale zabudol na to najdôležitejšie, čo ho majster nikdy nenaučil. Zabudol na lásku celkove. Bol zradený mnohokrát a prestal dôverovať. Nevidel, že koná presne tak, ako ľudia zaobchádzali s ním. Nevidel, že jeho obeť prežívajú tú istú sklúčenú bolesť, ktorú prežíval často krát i on.

Bezmocnosť, bezvýchodiskovú situáciu. Pomsta mu zatemnila oči, a čo bolo najstrašnejšie, ani o nej nevedel. Nevidel znaky, ktoré zanechával za sebou. Znaky, ktoré sa vracali do jeho vlastnej minulosti. Začul krákanie vrany a uvidel, ako si sadla k nemu na strom, kde sa schovával v tieni košatých korún. Pozrel sa na ňu nedbalo, hlavou zakýval, akoby na pozdrav. Nastalo hrobové ticho, ktoré bolo prerušené jeho ušiam takým známym hlasom:

„Spomínaš?“

Pozrel sa na vranu, na ktorej mieste sedel starý muž s bielou bradou, a iba pritakal hlavou na znak súhlasu.

„Synak...“

„Nevolaj ma tak!“ - skríkol hlasnejšie, než by chcel.

Starec zložil ruky do lona, keď ešte pred chvíľkou ho chcel potľapkať po chrbte.

„Prepáč!“ - ospravedlnil sa Adam.

Ivan, tak sa starec volal, nebol zlým mužom, ale Adam mu nikdy nemohol odpustiť, čo z neho urobil, i keď to bola jeho túžba. Pamätal sa, ako ho prosil o túto zmenu, ako Ivan otáľal, až nakoniec povolil a urobil z neho žijúceho ducha.

„Mení sa,...“ - starec ukázal k oknu, za ktorým oddychovala Conny.

„Bude zo dňa na deň silnejšia.“

„Ja viem.“

„Preto sa schovávaš?“

„Neschovávam sa.“

„Ale si sa schovával. Vyhýbal si sa každému miestu, kde by si sa s ňou mohol stretnúť.“

„Neschovával som sa.“ - Adam znova namietol.

„Môže ti ublížiť.“

„Nemôže. Ja som ju stvoril. Som silnejší.“

„Vieš, že ti môže ublížiť inak než fyzicky.“

Adam mlčal. Keď odišla, ten prázdny pocit bol posledným pocitom, ktorý cítil, ale nikdy neodišiel. Ostal, aby jej pripomínal tú noc.

„Nevyhneš sa tomu.“

Hlas preťal jeho myšlienky a vo chvíli, keď sa Adam pozrel na muža, na konári znova sedela veľká čierna vrana, ktorá rozprestrela krídla a s hlasným krákaním ho nechala samotného s myšlienkami na poslednú vetu: „Nevyhneš sa tomu. Spomienky sa vrátia.“

Čomu sa nevyhne? Spytoval sa v sebe. Nikto, ani Conny ho nemohla zraniť.

„Hlúpa vrana!“ - zanadával.

Zoskočil zo stromu a pristál na rovných nohách. Ešte raz sa pozrel k oknu a zavetril známu vôňu. Sťažka vydýchol. Musí to ukončiť. Musí to ukončiť hneď. Nebude sa predsa skrývať!

Správať sa podľa pocitov a silno veriť, že ak sa má dozvedieť pravdu, vyššia sila mu v tom pomôže, ako mu nikdy nedovolila padnúť, nedovolí mu ani teraz. Keď predtým neznáma bolesť vypálila tmavé znamenie na srdci, cítil sa byť strateným. Ak by tu bola láska, mohla by odohnať bolesť sladkými bozkami, ale kde sa stratila, keď tu zvykla byť? Ruky i nohy sa trasú a myseľ prestáva fungovať, keď si sadá za staré piano. Nič iné nemôže vidieť v zadymenom priestore, kde sa ocitol. Správa sa mechanicky. Akoby mu niekto viedol ruku, myslel namiesto neho. Urobí to, alebo nechá lásku napospas spaľujúcemu slnku bez vlahy? Pocity prichádzajú bez vyzvania... Vie, čo musí urobiť. Ten pocit nikdy nebude môcť vzdať, pretože sa stal jeho súčasťou, kompletizoval ho. Náhle chce tú lásku ochraňovať, zavražďovať. Chce sa s ňou podeliť s tými, ktorých uvidel na druhej strane pod imaginárnou dúhou, ktorá povznášala jeho dušu, keď nevedel, kde by ich mohol nájsť, ale boli stále v jeho srdci. Ten pocit sa mení každú minútu, a predsa je taký nemenný!

Pláva na jeho bytí, otvára oči, keď si už myslí, že oslepol. Tie pocity sú akosi prirodzene v ňom. Nepozná miesto, odkiaľ sa vzali, kto mu ich dal, či ich získal rokmi, alebo si iba jeden deň uvedomil, že sú tu. A potom, keď začuje prvé tóny starého klavíra, ktoré hrajú jeho ruky, všetko na čom záležalo kedysi, sa vytráca. Nová nádej vpláva do srdca. Možno nie je všetko stratené.

'Kde nastala zmena? Kedy ho navštívila?' Spoznáva svoje myšlienky, keď otvorí oči a cíti sa, akoby iba sníval. Pieseň však stále dolieha k jeho ušiam.

Prítomnosť rozmazala obraz minulosti a nedovolila mu urobiť krok vpred. Prítomnosť, v ktorej sa cítil byť lapaným, neschopný ukázať sa, skrývajúci sa kvôli bolesti, taký viditeľný, a predsa navždy skrytý. Nemohol vzdať, čo znamenalo život, ktorý ho naplňoval viac ako ten skutočný tam za oknami všedných dní ľudských bytostí. Tu našiel samého seba... I keď to vyzeralo iba ako sen, nebol to iba sen. Bol to pocit, ktorý prenikol na povrch, aj keď bol stále s ním na dosah ruky.

Usmial sa. Videl sa očami, akými sa vždy túžil vidieť. Ako tam, vo svete živých ho nikto vidieť nemohol...

Pocítila zvláštne chvenie. Akoby jej vlastná energia sa odpútavala od tela, aby sa spojila v zhluke atómov a zanesla ju späť do minulosti. Spln mesiaca. Tma. Husté kriky a vysoké stromy. Utekala. Letné šaty jej povievali okolo nôh a rozpustené vlasy jej bránili ešte viac vo výhlade. Potkla sa a spadla. Cítila za sebou smrť. Postavila sa a znova utekala. A potom znova ďalší pád, akoby ju neviditeľná sila hodila na zem. Nebola schopná sa pohnúť. Obzrela sa, ale nevidela nič. Nejakým záhadným zmyslom, ktorý doteraz nepoznala, cítila, že je niekto za ňou. Ten niekto jej zablokoval nohy. Nemohla si jednoducho rozkázať sa znova postaviť a utekať. Akoby jej zrástli so zemou, akoby boli ťažké sťa olovo. Začala sa plaziť po zemi nedbajúc, že si zodiera ruky, ktoré sa kĺzali po drobných konároch stromov. Nedbala na bolesť, keď sa jej obrovský špicatý úlomok vodral pod kožu ruky. Cítila, že tento krát nemôže zavaňhať.

Musí sa dostať do bezpečnej vzdialenosti ako najrýchlejšie vie. Kde však bola bezpečná vzdialenosť? Mohla sa schovať pred zrakom toho, ktorého nevidela, iba cítila jeho pohľad na sebe? Zrazu zistila, že nemôže už ani liezť ďalej. Akoby stálo pred ňou akési neviditeľné zrkadlo, za ktoré nemohla vidieť, ale v ktorom videla približujúcu sa postavu človeka. Človeka? Skôr by bola povedala, že to bola bytosť, akoby z iného sveta, ale mala ľudské prvky. Bola zahalená celá v čiernom. Na sebe mala dlhý čierny plášť, vlasy jej povievali okolo tváre v jemných kučerách. Spoznala ho. Vystrel ruku a oblasť preťalo úzke svetlo, ktoré sa rozširovalo, až osvietilo celú krajinu. Videla nádherné zelené košaté stromy, slnko svietilo vysoko na obzore. Kam len oko dovidelo, všade bola zelená stráň plná krásnych farebných kvetov. Cítila ich vôňu. Počula spev vtákov.

Neviditeľné okovy poľavili a ona sa pomaly postavila na nohy a nechala sa splynúť s tou krásou, akoby bola jej časťou. Uzol z vlasov sa jej uvoľnil. Letný vánok zachytil jej kučery a čuchral ich. Cítila slnečné lúče na tvári, vánok vo vlasoch a ešte čosi...

Pocit, ktorý ešte predtým nikdy nepocítila a nevedela, kde ho zaradiť. Bolo to akoby umrela a dostala sa do neba a tam žila vo večnom pokoji. Pozrela sa na neho. Usmieval sa.

„To všetko môžeš mať.“ - riekol.

Conny iba zdvihla obočie. Nerozumela kam mieri.

„... Ak mi dáš svoju dušu.“

„Prosím?“

Rozprával akosi ináč ako inokedy. Vyzeral ináč. Správal sa ináč.

„Adam, čo sa stalo?“

„Nič, Conny! Ešte nič. To najlepšie iba príde.“ - jedným švihom bol pri nej.

Objal ju zozadu a ona pocítila závan smrti, ale neuvedomila si, čo je to presne. Odhrnul jej vlasy z krku a potom sa svetlo stratilo. V rovnakej sekunde nemala čas ani na premýšľanie.

Pocítila akési ostré zuby na krku a oblohu preťal blesk.

Skríkla. Pokúsila sa uhnúť, ale zmeravela od neznámej bolesti a sile, akou nad ňou vládol. Posledné čo videla predtým, ako zomrela, bol mesiac v splne.

Z vízie sa prebudila vo vlastnom pote. Ako sa postavila, kropaje potu jej stekali po chrbte i po tvári. Nemala by pociťovať tieto pocity. Boli pozemské a ona už viac nepatrila medzi ľudí. Stala sa... Čím sa vlastne stala? Prešla dlhú cestu a naučila sa toho veľa. Kým ľudia boli zlí navzájom, teraz videla, že láska predsa len prevládala v ich srdci, ale pre záhadný dôvod sa ju nesnažili dostatočne ukázať. Ľutovala ich. Ľutovala hneď prvého, ktorý jej prišiel do cesty. Nemohla si spomenúť, čo sa presne stalo. Pamätala sa iba na príšerný hlad, ktorý pocítila a jej nozdry zavetrili pach života. Počula čiesi bijúce srdce, ktoré ešte chcelo a mohlo žiť dlho. Ktoré by ešte mohlo priniesť na svet mnohé detičky. Bola taká mladá, ale bola pokrmom pre ňu. Úplne sa zmenila, akoby to ani nebola ona, ale akási dravá zver. Tíško ju sledovala a túžba sa čoraz viac zväčšovala. Adam bol s ňou. Sedel neďaleko na kameni a pozoroval ju. Vysielal k nej myšlienky, učil ju loviť. „Pomaličky! Neunáhli sa!“ - počula jeho myšlienky.

Dievča sa zastavilo pri potoku, aby si ovlažilo tvár. Už to nemohla ďalej vydržať. Razom bola za jeho chrbtom. Silno ho chytila, aby sa nemohlo chýbať. Sama sa na okamih pozastavila nad vlastnou silou, ale potom... Potom jej myseľ preťali iné myšlienky. Krv, smrť, hlad. Rýchlo odhrnula dievčaťu vlasy, ktoré jej spadali na plecia a zahryzla sa do krku. Videla Adama, ako sa pozerá.

„Pi! Pi!“ - prikazoval.

Zrazu dievča prestalo oponovať, akoby v jej rukách zmeravelo. Uvedomila si, že zomrelo. Vysala všetku jeho krv. Hlad bol zahnaný, ale zistenie, že zabila nevinné stvorenie, vyvolalo prudkú reakciu. Išla proti Adamovi.

„Čo si to urobil zo mňa?“

„Conny! Conny, upokoj sa!“ - pomaly cúval, vedomý si jej sily po nakŕmení, ale rovnako vedel, že na neho nemá.

„Ublížiš si!“ - skríkol, a v momente bol za ňou držiac jej ruky za chrbtom, až sa nemohla pohnúť.

„Nerob to!“ - zašepkal jej do ucha.

V tom zavetрил.

„Idú!“

Conny sa mu mykala v náručí. Potiahol nosom. Známy pach. Pár ľudí sa približovalo. Bol čas nakrmiť sa. Mal čo robiť, aby neskočil na dievča, ale cítil povinnosť naučiť Conny ako loviť, keď kvôli nemu sa stala jednou z nich. Bol to prvý deň premeny a sám netušil, ako sa mu podarilo ju nezabiť. Doteraz iba zabíjal, nikdy nedával život. Vedel, že je to veľmi ťažké, ale pri Conny to ťažké nebolo. Naozaj ju nechcel zabiť. Tak čo chcel? Stvoriť ju pre seba? Odsúdiť ju žiť vo večnej tme? Bol rád, že si na to nepamätá. Ešte nie... Pustil ju, a keď sa Conny v tej chvíli otočila, Adam už nebol nablízku. Počula iba výkriky troch mužov a potom nastalo hrobové ticho. Nechcela vedieť, čo sa stalo. I tak vedela, tušila to. Pripomenulo jej to chvíľku, keď sa ona správala ako Adam. Pozrela sa na dievča, ktoré ledabolo ležalo na zemi.

„Prepáč!“ - zohla sa k nemu a z tváre mu odhrnula vlasy.

Dievča bolo bledé ako stena a na krku malo dve bodné rany. Conny sa chytila za ústa, prešla si po zuboch, ale necítila ich ostrosť. Stiahli sa. Nikto ju nato nepripravil, nikto nepovedal, že čosi také existuje. Videla to iba vo filmoch. Ani vo filme však nemohli byť odovzdané tie pocity, ktoré pocítila pri zabití prvej duše.

Adam sa vrátil. Videla krv na jeho ústach, ktorú si rýchlo zotrel. Jeho tesáky boli ešte vonku, jeho oči naháňali strach, vedela však, že jej neublížia. Jej už nič nemohlo ublížiť. Bola to iba ona, ktorá mohla spôsobovať utrpenie, bolesť.

„Nech ti nie je ľúto! Urobila by rovnako na tvojom mieste.“
- riekol Adam, keď videl, ako sa pozerá na zúboženú mŕtvolu.

„Ako to môžeš povedať?“

„Som dosť starý na to, aby som... Naučíš sa to časom i ty.“
Čas? Neexistoval. Dni sa striedali za dňami, ale pre nich nemali význam. Nespali, nerobili denné činnosti, iba bdeli po celú dobu a naháňali jedlo. Naozaj o tom bola večnosť?

Ani si neuvedomil a Conny sa vytratila z jeho dohľadu. Začal mať o ňu strach, ale poznal ju už zaživa a vedel, že si poradí. Nebola ďaleko. Sedela neďaleko v tmavej diere, ktorá bola vytvorená veľkými kameňmi. Pozorovala Adama. Žiadne slzy neprichádzali, i keď sa cítila, akoby jej duša plakala. Pretrela si oči, aby sa uistila, ale žiadne kvapky jej nezostali na studených rukách. Ako mohol takto žiť?

A odkedy vlastne? Nepamätala sa na vlastnú premenu. Všetko, čo mala, boli vízie, ktoré by mohli byť nočnými morami, ak by mohla spať. Nevedela, kedy sa to presne stalo. Nerátala dni, týždne, ani mesiace. Každá chvíľka bola rovnaká. Čo sa udialo pred pár dňami, sa mohlo udiať pokojne i pred storočím, alebo dnes ráno. Nezaujímalo ju to. Chcela iba vedieť, kedy sa to skončí. Potrebovala dostať odpoveď, kedy sa skončí tá silná túžba. Túžba po potrave. A vtedy si spomenula na minulosť, ktorá jej už nepatrila.

Videla Adama, ako jej dvorí. Cítila jeho dotyk, ale predsa bola akosi vonkajším pozorovateľom, treťou osobou. Cítila, že niekde na inom mieste sa udialo čosi zlé, ale jeho dotyk ju elektrizoval.

Nebola schopná sa pohnúť, nieto vydat' hláska. Vyžívala sa v jeho mužskej vôni akoby z iného sveta. Vedela, že sa Adam zmenil, ale nedokázala pomenovať, kedy sa to stalo, alebo čo to vyvolalo. Rovnako nevidela žiadne známky zmeny, iba niekedy jeho správanie... Bolo divné. Akoby nepatril do tohto sveta už viac. Akoby žil kdesi inde, a predsa tam bol s ňou.

Z myšlienok ju prebudilo jemné klopanie na stenu kameňa, kde sa schovávala. Pozrela sa nahor a neprekvapila sa. Zabudla ho sledovať, oddávala sa spomienkam. Našiel ju. Pocítila závan jeho vône. Tá istá omamná vôňa ako vtedy v minulosti, keď ju objímal. Niečo sa jej na tom celom však nezdalo. Zmena, ktorú vtedy cítila, musela mať niečo do činenia s jeho vôňou. Nie, nebol to parfum, teraz už vedela. Bola to živočíšna vôňa zmeny, ktorá nastala po... Takmer sa zhrozila, keď sa myšlienka premenila na uvedomenie v jej myslí. Mohol byť Adam už vtedy...? Kedy a kto ho vlastne pretvoril?

„Nebude to vždy také zlé.“ - začula jeho hlas a neprítomne sa na neho pozrela.

„Prosím?“

„Nebude to vždy také zlé. Zvykneš si.“

„Ako to môžeš čo i len vysloviť? Zabila som ju.“

„Bola si hladná.“

„Hladná?“ - takmer skočila na nohy, ale stihla si uvedomiť, že by si buchla hlavu.

Čo na tom, i tak by necítila bolesť.

„Conny...“ - túžil jej uľahčiť túto chvíľu.

Mal výčitky svedomia, pretože to bol on, kto ju dohnal do tohto stavu. Vedel, že za všetko môže iba on sám. On a jeho neskrotná túžba dostať ju a mať ju navždy vedľa seba.

Nepodarilo sa mu to však. Síce ju dostal vo forme, po akej túžil, ale nebola jeho. Prečo si myslel, že zmena ju nezmení?

Prečo nepredpokladal hnev, keď sám ním prešiel? Z očí jej blčali iskry nenávisti. Nemohol sa na to pozerieť. Ešte stále napriek všetkému pociťoval. Cítil jej hnev, bezmocnosť, nenávisť voči jeho osobe rovnako ako kedysi cítil jej lásku.

Tie pocity boli príliš intenzívne, aby ich mohol dlhšie zniesť.

Odvrátil od nej pohľad a odstúpil od otvoru skaly nechávajúc jej priestor aby vyšla, čokoľvek mala v úmysle urobiť. Nedbal by, ak by mu vylepila facku, i keby ju necítil, iba by sa rozprúdil hnev v jeho tele. Musel sa však zamerať na čosi iné ako na myšlienky previnenia.

Conny ho však prekvapila ako už mnohokrát predtým. Svojou dôstojnou chôdzou vyšla spod úkrytu. Ani sa na neho nepozrela a pomaly odkráčala akoby bola človekom, mysliac si, že za ňou ani tak nepôjde. Mala pravdu. Nešiel za ňou.

Ako tam sedela na posteli a záblesky spomienok prichádzali, túžila sa vrátiť do minulosti, keď bola naposledy šťastná.

Prichytila sa, že naposledy bola šťastná s ním. Videla, ako sa naháňajú v záhrade za domom, v ktorom žila. Bola to priestranná záhrada plná kvetov a ovocných stromov s rôznymi uličkami a lavičkami na posedenie a pokochanie sa tou nádherou naokolo. Cítila, ako jej vanú vlasy a na líca jej nabieha červeň od čerstvého jarného vzduchu. Vedela, že ju dohoní. Bol rýchly. Až neuveriteľne rýchly. Keď sa to stalo, objal ju silno zozadu a otočil ju k sebe.

Ani nestihla zaregistrovať. Akoby ju bol iba nadvihol a už mu pozerala do tváre. Do tej krásnej mužnej tváre. Utápala sa v jeho tmavých očiach. Pohladila jeho jemné strnisko na tvári a vtedy vyslovil:

„Milujem ťa, Conny!“

„Aj ja ťa milujem, Adam!“

Usmiali sa na seba a v tom úsmeve bol sľub budúcnosti.

Conny vyskočila. Aký sľub budúcnosti? V jej spôsobe života predsa nebola budúcnosť. Nemala žiadnu. Bola okradnutá o prítomnosť a minulosť akoby jej nikdy nebola patrila. Stala sa inou ženou, niekým celkom iným. To on ju stvoril. Mal pravdu, keď to tvrdil. Ale vedel Adam presne, čo stvoril? Vedel, že zabíja budúcnosť? Ich budúcnosť?

A prečo si nepamätá na isté udalosti, ktoré sa jej zdajú byť také veľmi dôležité? Prečo sa jej objavujú iba ako štvorčeky obrazov z filmu? Ľudia by mali vďačiť každému druhu lásky, ochraňovať ju ako najlepšie vedia. Láska nie je zakódovaná iba v človeku, ale rovnako v rastlinách, zvieratách.

Bola daná príchodom na tento svet a nezanikla ani po prestúpení na druhý breh iného typu života. Žiadny človek nemôže byť istý zajtrajškom. Čo keď dnes vidíš milovaných poslednýkrát? Aj keď je človek v najhoršom rozporení svojho života mal by vidieť na konci, niekde tam ďaleko, to krásne svetlo a cítiť túžbu stáť pevne na nohách a pokračovať v začatom. Byť tu znamenalo čosi. Bolo to znovuzrodenie akejsi misie. Nie rovnakej misie. Bola Conny znovuzrodená, aby udržovala spoločnosť pokope, aby ani táto spoločnosť nezabudla na to najdôležitejšie? Zachytiť to svetlo, vyliečiť svoj vlastný svet?

Láska mala poháňať vpred. Láska pre svet. Pretože každý v ňom, nezáležiac na tom, či prešiel premenou alebo nie, mal určitú rolu vo svete. V dnešnom svete však, keď sú ľudia obklopení davom, sa predsa cítia byť najosamejšími tvormi na planéte. Celý život sú ovplyvnení inými a pohľadom vonkajšieho sveta. Otvárajú sa viac, keď vidia lásku. Stále však budú existovať ľudia, ktorí sa pokúšajú podraziť nohy druhým, alebo roztrhnúť ich napoly.

Jediné, čo to dokáže stopnúť, je rozdávanie lásky svetu.

Lebo zabiť lásku, časť dieťaťa, ukazuje drsnú povahu sveta bez lásky. Láska je večná a mnohokrát ju vidieť v tvárach detí, ktoré sú našimi elementmi, z ktorých čerpáme a môžeme sa učiť najviac.

Ak by sme sa raz vytratilí a videli by sme svetlo na druhej strane takzvaného tunela, pochopili by sme? Nikdy by sme sa nemohli dotknúť, objat' a pobožkať našich najbližších.

Neznesiteľná bolesť by nám zlomila srdce a bojovať za sen... zabudli by sme. Nemali by sme ďalšiu šancu. Možno práve v tom okamihu by sme si uvedomili, že niekto alebo niečo je s nami, že sa nás dotýkajú neviditeľné dlane. Bola by to najväčšia sila všetkého, tvorca, ktorý nikdy neodsudzuje. Kto sa nepozera na nás ako vydedencov, keď sa nám odvíja vlastný film pred očami. Mohli by sme získať poznanie, že sme tvorcami vlastného šťastia a najdôležitejšie je byť príkladom pre iných, sledujúc jeden cieľ – milovať.

Veď i jediný hlas dokáže pohnúť ľadovcom. A všetko ostatné je irelevantné, lebo my vytvárame ten rozdiel, meníme ľudské myšlienky, činy.

Aspoň sa o to pokúšame. A aj keď sa zdá niekedy, že za lásku dostávame iba bolesť a utrpenie, v živote nás neopúšťa, nemali by sme zabúdať, že s láskou prichádza viera v lepšiu budúcnosť. Bolesť, ktorá je zapísaná v každom srdci, je iba akési vykúpenie pre ľudí, ktorí padli, ale nakoniec sa otočili späť na správny chodník. A preto sa oplatí bojovať i trpieť. Vieme to v živote a potom na druhej strane pochopíme, prečo Boh nie je materiálny, čo naplňa jeho nekonečnosť, keď ho nemožno vidieť okom, iba cítiť v srdci. Puzzle, s ktorým sa hrajú deti, je poskladané a my sme jeho súčasťou. Prežívame radosť, šťastie, ku ktorému sme speli celý život. Conny sa naozaj tak cítila, keď počula tie dve čarovné slová od Adama. Akoby sa jej duša zrodila znova a naplnila sa nekonečnou božskou láskou, ktorá akoby vychádzala z nich oboch.

Druhá kapitola

Spomienky. Vedel, po čom Conny túži, a vedel tiež, že skôr či neskôr si bude pamätať úplne všetko. Vedel, prečo ho tak veľmi nenávidí, a bol by rád, ak by si nikdy nemusela spomenúť na to, čo jej vykonal...

Rátala sa za mladú v tomto svete, kam ju doviedol.

Vo svete tmy, znečitlivenia. Odkedy ju spoznal, pomaly ju pripravoval na tento život. Pripravoval ju na zmenu, ktorú vykonal, i keď si tú prípravu na začiatku neuvedomoval.

Nesmierne po nej túžil. Ak by to nebola ona, bol by ju zabil hneď pri prvom stretnutí. Myslel si, že koná správne. Myslel si, že sa nemôže myliť, pretože už bol dosť starým a každý krok, ktorý mienil urobiť, si rozmyslel dvakrát. Mohlo by sa povedať, že stále skôr rozmýšľal, až potom konal. Ako sa mohol takto veľmi myliť?

Nikdy nepocítil podobný hlad, ako práve vtedy.

Náhodou mu padla do náručia. Preľakla sa, keď ju nežne podchytil, aby nepadla na tvár a v tej sekunde vedel, že je stratený. Od tej chvíle sa ju snažil zachrániť. Napriek tomu ju pretvoril. Premáhal sa. Premáhal sa, aby jej neuškodil. Jeho túžba naberala na obrátkach naozaj každou sekundou. Počul tlkot jej srdca až v krku. Jej strach zdvojnásobovalo prahnutie po nej. Ona však nebola divá zver, ako označoval ostatné. Bola špeciálna, výnimočná. Nevedel, odkiaľ sa vzali tie pocity. Prišli náhle. Nemal čas premýšľať, keď sa náhodou stretli v záhrade v tú noc, keď si myslela, že je sama.

„Dobry večer!“

„Dobry.“ - vyjachtala.

„Nechcel som vás vystrašiť.“

„Ale sa vám to podarilo.“ - usmiala sa.

Cítila z neho pokoj, až jej zalieval vnútro.

„Adam.“

„Conny.“

Predstavili sa.

„Čo tu robíte takto za noci?“ - spýtal sa jej neuvedomujúc, že to on je v jej záhrade.

„Čo robíte vy v mojej záhrade?“

Akoby mu čítala myšlienky.

„Prepáčte, čo ste sa to pýtali?“ - musel získať čas.

„Čo robíte v mojej záhrade?“

Pustil ju.

„Nehnevajte sa,...“ - odkašlal si - „Táto záhrada je očarujúca. Kedysi som tu žil.“

„Žili ste tu?“

Odkedy bola na svete, žila na tomto mieste. Adam tu predsa nemohol žiť.

„Teda... chcel som povedať, moji predkovia žili tu. Je to desivý pocit. Akoby som tu bol vyrastal. Môj starý otec zvykol rozprávať o tejto záhrade.“ - rozhodil rukami.

„Rôzne historiky z mladosti, viete. Proste ma očarila už vtedy a chcel som ju vidieť na vlastné oči.“

Nebolo to úplne klamstvo. Žil tam. Mohol si byť vlastným starým otcom. Ale ak by povedal pravdu, Conny by sa mu prinajlepšom vysmiala a prinajhoršom by zavolala kohosi na svoju ochranu.

Pamätal sa na vlastné detstvo. Celý dom vtedy vyzeral ináč. V jeho očiach to bol kaštieľ, kde sa deti hrávali, kde otec trávil čas s priateľmi, s ktorými mal spoločné záujmy. A potom, keď rodičia zomreli... Z dumania ho vyviedol jej hlas.

„Vybrali ste si dosť čudný čas na návštevu.“

„Prepáčte! Máte úplnú pravdu. Iba som nemohol spať a akosi... ocitol som sa tu.“ - rozhodil rukami a dodal: „Ale už idem. Je mi to ľúto.“

Usmiala sa na neho a nechala ho ísť. Pobrala sa do domu a dlho jej čudný návštevník neschádzal z mysle. Niečím si ju podmanil. Bol tajuplný, magický. Cítila z neho akúsi divosť, ale rovnako lásku. Nikdy nestretla podobného človeka.

Nevedel, že má v sebe takúto silu. Jeho nozdry boli po celý čas rozšírené a dýchal tme, ktorá ho ochránila pred jej skúmavým pohľadom. Conny... Znelo mu jej meno v mysli. Keď ju držal v náručí, cítil z nej neskutočnú nehu a chuť do života.

Samotný život, ktorý mu pripomínalo jej búšiace srdce. Cítil jej lásku k svetu, k všetkému živému i neživému. Mohol by čítať v jej mysli, analyzovať ju. Vedel, že by mohol, ale tam v tej chvíli ho to ani nenapadlo. Bol akoby paralyzovaný ňou. Jej pohľadom, vôňou. Jej detskou nevinnosťou a naivitou mladej ženy. Bol rád, že mu uverila príbeh, ktorý jej rozpovedal, i keď... mala plné právo byť nahnevaná, zavolať pomoc, lebo predsa len narušil jej intímnu sféru, vošiel neohlásene do jej domova. Absolútne nezáležalo na tom, že to robieval každý večer, keď si bol istý, že rodina už spí. Sedával pri studničke a pozeral sa do nej, akoby vo vode hľadajúc svoje zabudnuté sny, vlastné ja. Dotýkal sa stromov, akoby túžil nájsť nádej, ktorá mu bola odobratá.

„Našiel si ju.“ - počul hlas zhora a videl vranu, svojho učiteľa, darcu tohto zatrateného života.

„Prosím?“

„Našiel si, čo tak veľmi hľadáš.“

Adam nerozumel. Pokrútil hlavou.

„Príde správny čas a všetko pochopíš. Iba nezabudni, že niekedy sen, ktorý si tak túžil mať a získal si, ti môže dať veľa, ale odobrať ťa o omnoho viac.“

Nato vrana rozprestrela krídla a zanechala nechápajúceho Adama samého stáť na ceste pred domom, v ktorom kedysi žil.

Nový život, nový začiatok. To je cyklom života. Niekde dieťa vyrastá a inde nejaká duša umiera. Dni vystriedajú mesiace, breh je omývaný oceánom, stádo je zabudnuté, nemôže nájsť viac svoj domov. Vlk číha za lesom, prikrčený v kroví, nestarajúc sa o špicaté časti tŕnia a divokosť v ňom zrodená ho poháňa vpred. Baránok vzhliadne, pocíti divokosť vo vzduchu, ale už je neskoro. Vlk ho už dolapil. Baránok zaplače v tichom stone, nik však nepríbehne na pomoc. Jeho priateľom je smrť.

„Len aby to bolo rýchlo!“ - povzdychne.

Vlk ťahá večeru po zemi. Blesk pretne krajinu na polovicu, vlk sa zľakne a pustí baránka. Ten sa rozhladne, nechápe čo sa stalo. Počíta do štyri a rozbehne sa preč.

Medzi divokými kvetinami hľadá svojich kamarátov, ale nemôže ich nájsť. Tmavá hmla priniesla dážď. Je nemenná, akoby mala trvať večne. Baránok stále uniká, je sám, bez partnera, teraz už i bez života. Keď vyjde slnko, baránkova hlava sa dotkne zeme. Nastane koniec cesty. Vlk – lovec ho nemohol nájsť, ale ulovila si ho tmavá smrť.

Ale prečo sa Adam cítil byť tým baránkom, keď doteraz sa vždy cítil byť vlkom číhajúcim na svoju korisť?

Od tej chvíle Adam vedel, čo má urobiť, ale nevedel ako. Nikdy predtým to nerobil. Sám prešiel tou zmenou, aby prebral miesto starého človeka, ktorý ak by žil, dalo by sa povedať, že si odžil svoje. Vedel, že ju musí premeniť. Čím viac času trávil s ňou, tým viac po tom túžil. Túžil ju mať iba pre seba. Ako sa mohla láska sformovať v neživom srdci, tomu nerozumel. Ale bola tam a bola veľkých rozmerov. Nikdy nič podobné necítil ani pred stovkami rokov, keď žil a mohol milovať. Akoby jeho život smeroval vždy k nej, akoby sám musel prejsť zmenou, dlhými osamotenými rokmi, aby ju potom našiel, keď sa zdalo, že je už neskoro.

Nezanechal za sebou nič, keď ho starec premenil. Nemal rodinu, manželku, deti. Jeho rodičia boli už starší a čoskoro umreli. Bol jedináčik. Vždy túžil čosi viac dokázať, ale čas bol neoblomný, a jeho život plynul inak ako životy iných ľudí.

Vedel, že ak premení Conny, nebude si na nič pamätať. Na nič zo svojej minulosti. Bol tomu rád, i keď vedel, že spomienky sa po určitom čase vrátia. Túžil, aby zostali navždy skryté, aby nemusela prejsť peklom, ktorým prešiel on sám.

Bolelo to. Zakaždým, keď prišla nová spomienka, vyrývala mu na srdci hrubé krvácajúce znamenie. Už mohol porovnávať, čo mal ako smrteľník, a čo mu navždy bude chýbať. Život. Chuť jedla, vánku vo vlasoch, sloboda. Lebo i keď bol slobodným, mohol robiť čokoľvek, nevyžíval sa v tom. Už nie. Odkedy spomienky nadobudli pravý tvar, vedel, že sa vždy bude túžiť vrátiť späť a znova žiť medzi smrteľníkmi. Na čas to vyskúšal, ale bolo to nebezpečné. Nie tak pre druhých ako pre samého seba.

Takmer umrel v neskutočnej túžbe zabíjať a napojiť sa ľuďmi, ktorí sa stali jeho priateľmi. Premáhal sa v každej minúte, ktorú strávil medzi nimi. Nakoniec to vzdal, stratil sa. Odišiel bez pozdravu, bez vysvetlenia a vrátil sa domov, tam, kde zmena nastala. Chodieval do záhrady, ktorú tak dobre poznal a starých priateľov navštevoval iba výnimočne. Nikdy im však nedal odpoveď, prečo sa tak rýchlo v jeden deň vytratil.

A vtedy ju stretol. Báľ sa. Báľ sa, že na ňu hneď vyskočí, že jej ublíži. Keď sa na ňu pozrel, vedel, že by ju mal nechať žiť. Bola iná ako ostatné. V tú noc si zaumienil, že bude žiť, i keď akosi inak, ale dá si šancu, dá jej šancu. Ako sa ich láska prehlbovala, čím viac času trávili spolu, bolo to ľahšie. Láska naozaj robila divy.

Conny nepostrehla nič zvláštne, iba pocítila akési nutkanie pozrieť sa pod posteľ. V normálnom prípade by sa bola zasmiala nad myšlienkou. Musela vyzerat' ako dieťa, ktoré hľadá neexistujúce príšery, ktoré sa schovávajú pod posteľou, aby ho mohli strašiť v noci, keď sa márne bude snažiť usnúť a nemyslieť na tmú.

Nevedela, odkiaľ sa vzal ten pocit, že tam musí byť niečo, niečo čo jej pomôže a ukáže život, ktorým žila, ale zabudla na to. Niečo, čo znova vyvolá stratené spomienky.

Pomaly, ako len vedela, sa zošuchla z postele a bruchom ležala na podlahe, ktorá ju mala studeniť. Ona však necítila nič, iba to silné nutkanie. Pod posteľou bola iba malá škáročka. Ledva sa jej ruka zmestila cez ňu. Šmátrala, ale nezavadila o nič. Zdalo sa, akoby sa s ňou zahrávala iba predstavivosť, ale predsa to nevzdala. Myšlienka bola zrodená. Možno nič nenájde, možno si povie, že zošalela hľadajúc čosi, čo jej náhle našepkal iba vnútorný hlas, ale predsa... Bola tam malá iskra nádeje a pre tú bola schopná urobiť čokoľvek.

„Predsa ma nikto nevidí!“ - vyslovila a načiahla ruku. Končekom prsta sa dotkla neidentifikovaného predmetu. Predsa tam bolo niečo. Ale márne sa to snažila dosiahnuť. Nato rýchlo vstala a uvedomila si, že nemusí vynaložiť príliš veľkú silu, aby to dosiahla. Stačí zdvihnúť posteľ. Svojou silou si bola istá.

Niektoré veci proste vedela bez toho, aby jej o nich niekto povedal. Chytila oboma rukami posteľ a nadvihla. Teda sa pokúsila ju nadvihnúť, ale nič sa neudialo. Posteľ sa nepohla ani o centimeter.

'Asi som hladná. Strácam silu.' - preblesla jej hlavou myšlienka a v tej chvíli si uvedomila, že v tento deň ešte nič nejedla.

Rozšírili sa jej nozdry, ale na širokom okolí nezacítila jedlo. Ten typ jedla, ktorý by jej dodal silu. Pocítila iba srnčiu vôňu, počula tlkot srdca veveričky, ktorá hľadala svojich rovesníkov na konári stromu blízko jej domu.

Človek by sa nebol ani nazdal a už bola vonku sediacca ticho na konári a pozorujúc drobné pohyby veveričky. Jej krv ju vábila, ale vedela, že keď ju dosiahne a vysaje z nej život, nebude to uspokojenie, po ktorom prahlo jej telo. Keď už v najväčšej tichosti takmer lapila veveričku, prišla vôňa, ktorá ju opantala. Áno, to bolo zadosťučinenie, ktoré hľadala. To bolo ukojenie túžob. A v rovnakej chvíli začula hlas. Ktosi bežal.

Jej oči ľahko našli útle dievčenské telo a zachytili jej kroky. V sekunde stála pred ňou s očami rozšírenými a s nozdrami nasávala jej vôňu. Vôňu jej krvi. Dievča zastalo pred ňou. Bolo vidieť, že je zmätené, že neočakávalo žiadneho človeka nablízku.

„Dobrý večer!“ - pozdravilo sa.

Conny mlčala.

„Prepáčte...“ - chcelo niečo povedať.

Cítilo, že je v nebezpečenstve a ten pocit Conny ešte viac vyburcoval.

„Zatúlala si sa?“ - spýtala sa tmeným hlasom.

„Nie! Priateľ ma čochvíľa dobehne, iba sa zastavil...“

Conny vedela, že klame.

„Vieš rovnako dobre ako ja, že nikto nie je nablízku.“

Približovala sa k dievčine pomalými krokmi a ona zaspätkovala. Už - už sa dala na útek, keď ju Conny jemne chytila za rameno. Jej sila bola ohromujúca pre ľudí. Dievča zostalo ako priklinované do zeme.

„Prosím...“ - bolo cítiť, ako sa stiahlo pod dotykom Conny.

„Pssst.“

Conny si ho pritiahla bližšie a už videla iba pulzujúcu tepnu na jeho krku. Zatiahla nosom.

„Voniaš nádherne.“

Dievča sa roztriaslo.

„Aké je tvoje meno?“

Nedostala odpoveď.

„Aké je tvoje meno?“ - spýtala sa naliehavejšie.

„Ysabelle.“

„Ysabelle...“

Conny zatiahla a v momente sa prisala na jeho krk nevnímajúc nič naokolo, ani jeho bojujúce telo, až kým úplne zastal akýkoľvek pohyb tej drobnej ľudskej bytosti. V tej chvíli ho pustila a dievča sa zošmyklo na zem. Zostalo mŕtve ležať. Conny sa poobzerala. Ešte stále cítila jeho chuť na svojich perách. Oblizla si ich. Krv. Znova krv... Ten lahodný nápoj, ktorý ju vyživoval, bez ktorého nemohla existovať, a predsa... Ten elixír života, ktorý ju zakaždým zabíjal tak trocha, keď sa ním napojila. Vedela, čo má urobiť. Nerobila to prvýkrát.

Potiahla dievča hlbšie do tmy medzi nízke kríky, ktoré však dávali dobré útočisko, keby sa niekto pritrafil nablízku.

Nebolo tam však ani živej duše a samota znova doľahla na Conny ešte viac než predtým. Vbehla do prázdneho domu a čosi hľadala v zásuvkách. Keď to našla, rýchlym krokom sa náhlila von z domu smerom k napospas zanechanému dievčaťu.

„Ysabelle...“ - vyslovila predtým, ako dievča obliala benzínom, ktorý sa nerozširoval ďalej, splanul iba na nebožtíkovom tele pri škrtnutí zápalky.

Conny ticho pozorovala jeho plamene. Vôňa spáleného mäsa, mäsa bez kvapky krvi, života, jej vchádzala pod kožu, až sa cítila byť ňou napáchnutá. Vošla znova do domu a napustila si teplú vodu. Akosi jej bolo zima, i keď počasie bolo príjemné. Chlad však cítila vo svojom vnútri a vedela, že ho nikto nebude môcť nikdy vymazať.

Keď nepokoj v duši ako - tak pominul, znova si spomenula na tú neurčitú vec pod posteľou. Nadvihla ju, ale stále sa nepohla.

Vložila do toho pohybu všetku svoju silu, ktorá sa miešala so zlosťou, nenávisťou a bezútešnosťou, ako i túžbou dozvedieť sa nepoznané. V tom dlážka zapraskala. Posteľ bola primontovaná o hrubé parkety, ktoré napriek rokom držali veľmi dobre. Pokrčila plecami a v tej chvíli všetka tá beznádej v nej mohutným praskotom nadvihla posteľ, až ju dokázala úplne otočiť nabok. A vtedy to uvidela.

Pod posteľou bol zaprášený akýsi úzky zápisník. Chytila ho do ruky, ofúkala hrubú vrstvu prachu a oprášila zbytky.

'Môj zápisník.' - skveli sa drobné písmená na obale zošita.

Spoznala vlastné písmo. Ruky sa jej roztriasli očakávaním, ale neotvorila ho. Zložila posteľ na miesto a zahladila stopy.

Nikdy nemohla vedieť... Netušila, prečo bol notes pod posteľou. Zdalo sa, že tam ležal dlhé mesiace, či možno roky. Až potom ho chytila, otvorila prvú stranu túžiac splynúť s minulosťou, so svojím životom, o ktorý bola okradnutá. Myslela si, že znova prežije bezstarostný život vo svete živých, akoby bola sama ožila, znova sa narodila čítajúc svoje vlastné riadky z ďalekej minulosti.

Keď však otvorila notes, hneď prvá strana napovedala, že písmeňá nehovoria o jej minulosti, o ktorej sa túžila dozvedieť čo najviac, ale začínali kdesi na polceste vo svete, kde ju Adam doniesol. Pokrčila plecami. Nepamätala si, že by písala denník, ale písmo patrilo jej. Nevedela, ako dlho je v tomto zmenenom stave, ale tak či onak vedela, že sa dozvie veci, na ktoré sa nepamätá. Nové informácie, ktoré jej dovolia si spomenúť. Dychtivo sa začítala do prvých riadkov.

„Sedím v ríši, ktorú matne spoznávam. Dal mi ju Adam v deň, keď sa rozhodol mi ukázať skutočný svet. Teraz som však sama. Kde sa podel? Nevidela som ho už pár dní. Mám strach. V jeho náručí som sa cítila bezpečne, i keď jeho povaha... Ako by som to mala opísať? Je dosť rozvrátená. Ťažko s ním udržiavam krok. Raz je veľmi milý, inokedy žartovný, ale veľmi rýchlo sa dokáže nahnevať a sama, keď čítam tieto riadky, sa divím, ale vidím plamene hnevu v jeho očiach.